LIBRIS | We know books

Oscar Wilde

Fantoma din Canterville

The Canterville Ghost

ediție bilingvă
română-engleză
variantă prescurtată

LIBRIS We know books

CAPITOLUL 1

Când domnul Hiram B. Otis, ministrul american, cumpără Canterville Chase, toţi considerară că a făcut o greşeală, căci nu exista nicio îndoială că locul era bântuit de fantome. Într-adevăr, însuşi Lordul Canterville, om de onoare, crezuse că este de datoria lui să-i spună acest lucru domnului Otis, când discutară despre termenii vânzării.

— N-am vrut să mai locuim aici, spuse Lordul Canterville, încă de când ducesa Bolton, sora bunicii mele, care era văduvă, a tras o sperietură din care nu şi-a mai revenit, când, pregătindu-se să coboare la cină, două mâini de schelet i s-au aşezat pe umeri. Sunt obligat să vă mai spun, domnule Otis, că fantoma a fost văzută şi de alţi membri ai familiei mele, ca şi de pastorul parohiei, reverendul Augustus Dampier, membru al Colegiului King de la Cambridge. După nefericitul incident cu ducesa, niciunul dintre servitorii noştri tineri n-a mai dorit să rămână aici, iar Lady Canterville nu dormea deseori noaptea, din cauza zgomotelor ciudate care se auzeau din hol şi din bibliotecă.

— Milord, spuse ministrul, am să cumpăr mobila şi fantoma în acelaşi preţ. Provin dintr-o ţară modernă, unde ne bucurăm de tot ce se poate cumpăra cu bani. Cu toţi pictorii noştri tineri, care colorează în roşu Lumea Veche şi iau cu ei cele mai bune actriţe şi cele mai mari primadone ale dumneavoastră, îmi închipui că, dacă există o astfel de fantomă în Europa, se va găsi şi la noi una în curând, într-un muzeu sau prin vreun târg, ca atracţie turistică.

LIBRIS We know books

CHAPTER 1

When Mr. Hiram B. Otis, the American Minister, bought Canterville Chase, every one told him he was doing a very foolish thing, as there was no doubt at all that the place was haunted. Indeed, Lord Canterville himself, who was a man of the most punctilious honour, had felt it his duty to mention the fact to Mr. Otis when they came to discuss terms.

"We have not cared to live in the place ourselves", said Lord Canterville, "since my grand-aunt, the Dowager Duchess of Bolton, was frightened into a fit, from which she never really recovered, by two skeleton hands being placed on her shoulders as she was dressing for dinner, and I feel bound to tell you, Mr. Otis, that the ghost has been seen by several living members of my family, as well as by the rector of the parish, the Rev. Augustus Dampier, who is a Fellow of King's College, Cambridge. After the unfortunate accident to the Duchess, none of our younger servants would stay with us, and Lady Canterville often got very little sleep at night, in consequence of the mysterious noises that came from the corridor and the library."

"My Lord", answered the Minister, "I will take the furniture and the ghost at a valuation. I come from a modern country, where we have everything that money can buy; and with all our spry young fellows painting the Old World red, and carrying off your best actresses and prima-donnas, I reckon that if there were such a thing as a ghost in Europe, we'd have it at home in a very short time in one of our public museums, or on the road as a show."

LIBRIS We know books

— Mi-e teamă că această fantomă există, spuse Lordul Canterville zâmbind, şi poate că va rezista insistenţelor spiritului dumneavoastră întreprinzător. De trei secole se ştie despre existenţa ei, mai precis din 1584, şi apare întotdeauna cu puţin timp înainte de moartea unui membru al familiei noastre.

— Ei, bine, Lord Canterville, la fel face şi medicul de familie. Pe de altă parte, domnule, fantomele nu există şi mă gândesc că legile naturii nu vor fi anulate de dragul aristrocraţiei britanice.

— Este adevărat că voi, americanii, sunteţi foarte naturali, adăugă Lord Canterville, care nu prea înţelesese ultima remarcă a domnului Otis. Dacă prezenţa fantomei nu vă deranjează, e foarte bine. Dar să nu uitaţi că v-am prevenit!

După câteva săptămâni, totul era aranjat, aşa că ministrul şi familia lui se mutară la Canterville Chase. Doamna Otis, fosta domnişoară Lucretia R. Tappan, care în tinereţe locuia pe West Street, la numărul 53, şi era considerată pe atunci una dintre frumuseţile celebre ale New-York-ului, era acum o femeie de vârstă mijlocie, încă frumoasă, cu ochi expresivi şi un profil superb. Multe dintre femeile americane, puse în situaţia de a-şi părăsi patria, abordează o mină gravă, parcă bolnavă, închipuindu-şi că aceasta ţine de rafinamentul european, însă doamna Otis nu făcuse această greşeală. Era o apariţie înfloritoare, plină de vitalitate. În multe privinţe, era o englezoaică veritabilă, iar exemplul ei demonstra într-o manieră excepţională cât de multe avem astăzi în comun cu americanii, excepţia fiind – desigur – limba. Cel mai mare dintre fiii ei, pe care într-un

LIBRIS We know books

"I fear that the ghost exists", said Lord Canterville, smiling, "though it may have resisted the overtures of your enterprising impresarios. It has been well known for three centuries, since 1584 in fact, and always makes its appearance before the death of any member of our family."

"Well, so does the family doctor for that matter, Lord Canterville. But there is no such thing, sir, as a ghost, and I guess the laws of Nature are not going to be suspended for the British aristocracy."

"You are certainly very natural in America", answered Lord Canterville, who did not quite understand Mr. Otis's last observation, "and if you don't mind a ghost in the house, it is all right. Only you must remember I warned you."

A few weeks after this, the purchase was completed, and the Minister and his family went down to Canterville Chase. Mrs. Otis, who, as Miss Lucretia R. Tappan, of West 53rd Street, had been a celebrated New York belle, was now a very handsome, middle-aged woman, with fine eyes, and a superb profile. Many American ladies on leaving their native land adopt an appearance of chronic ill-health, under the impression that it is a form of European refinement, but Mrs. Otis had never fallen into this error. She had a magnificent constitution, and a really wonderful amount of animal spirits. Indeed, in many respects, she was quite English, and was an excellent example of the fact that we have really everything in common with America nowadays, except, of course, language. Her eldest son, christened

IBDIS We know books

moment de patriotism îl botezaseră Washington, nume constant dezavuat de acesta, era un tânăr blond, bine făcut, care se afirmase în diplomația americană deschizând timp de trei sezoane succesive cotilionul la Cazinoul din Newport; chiar şi la Londra, avea reputația unui foarte bun dansator. Singurele sale slăbiciuni erau pasiunea pentru gardenii şi cea pentru titlurile nobiliare. Era, totuşi, un tânăr extrem de rațional.

Domnişoara Virginia E. Otis avea cincisprezece ani, era drăguță şi sprintenă ca un pui de căprioară, cu ochi mari, albaştri, în care se ghicea un aer de independență. Era o călăreață excelentă şi, într-o zi, cu poneiul, se luase la întrecere cu bătrânul lord Bilton, pe care-l întrecuse după două tururi de parc, cu o lungime şi jumă-tate, chiar în fața statuii lui Ahile; aceasta spre bucuria tânărului duce de Cheshire, care-o ceru în căsătorie numaidecât, însă fu trimis în aceeaşi seară la Eton de către tutorii săi, motiv pentru care vărsă multe lacrimi.

După Virginia se născuseră gemenii, supranumiți „Stele şi dungi", pentru că erau tot timpul bătuți cu varga. Erau nişte băieți încântători şi, cu excepția ministrului, erau singurii republicani adevărați ai familiei.

Cum Canterville Chase se afla la şapte mile de Ascot, cea mai apropiată gară, domnul Otis telegrafiase cerând o trăsură pentru a-i întâmpina, şi porniră la drum bine dispuşi. Era una dintre acele seri frumoase de iulie, când aerul este înmiresmat de aroma pinilor. Din când în când se auzea uguitul dulce al turturelelor, iar printre tufele foşnitoare de ferigă se zăreau piepturile strălucitoare ale fazanilor. Veverițe micuțe îi priveau,

LIBRIS We know books

Washington by his parents in a moment of patriotism, which he never ceased to regret, was a fair-haired, rather good-looking young man, who had qualified himself for American diplomacy by leading the German at the Newport Casino for three successive seasons, and even in London was well known as an excellent dancer. Gardenias and the peerage were his only weaknesses. Otherwise he was extremely sensible.

Miss Virginia E. Otis was a little girl of fifteen, lithe and lovely as a fawn, and with a fine freedom in her large blue eyes. She was a wonderful amazon, and had once raced old Lord Bilton on her pony twice round the park, winning by a length and a half, just in front of the Achilles statue, to the huge delight of the young Duke of Cheshire, who proposed for her on the spot, and was sent back to Eton that very night by his guardians, in floods of tears.

After Virginia came the twins, who were usually called "The Stars and Stripes", as they were always getting swished. They were delightful boys, and with the exception of the worthy Minister the only true republicans of the family.

As Canterville Chase is seven miles from Ascot, the nearest railway station, Mr. Otis had telegraphed for a waggonette to meet them, and they started on their drive in high spirits. It was a lovely July evening, and the air was delicate with the scent of the pine-woods. Now and then they heard a wood pigeon brooding over its own sweet voice, or saw, deep in the rustling fern, the burnished breast of the pheasant. Little squirrels peered

IBDIS We know books

cocoțate în fagi, iar iepurii fugeau printre tufișuri și pe dealurile acoperite cu mușchi, fluturându-și codițele albe. Dar, în timp ce intrau pe aleea ce ducea spre Canterville Chase, cerul se înnoră deodată; în aer se simțea o liniște stranie, un stol de ciori zbura pe deasupra capetelor lor și, până să ajungă la conac, picături mari de ploaie începură să cadă.

În capătul scărilor îi întâmpină o femeie învârstă, îmbrăcată cu o rochie neagră de mătase, cu bonetă și sort albe. Era doamna Umney, menajera, pe care doamna Otis fusese de acord să o păstreze, la rugămintea expresă a doamnei Canterville, pe vechiul ei post. Aceasta se înclină în fața fiecăruia cu o scurtă reverență când coborâră din trăsură, apoi spuse cu voce ciudată, într-o manieră destul de demodată:

— Bine ați venit la Canterville Chase!

Urmând-o, traversară salonul mobilat în stil Tudor, apoi intrară în bibliotecă, o cameră spațioasă și joasă, decorată cu lambriuri negre de stejar, la capătul căreia se afla o fereastră mare, cu vitralii.

Aici îi aștepta ceaiul și, după ce-și scoaseră hainele de călătorie, se așezară, privind cu atenție în jurul lor, în timp ce doamna Umney îi servea.

Deodată, doamna Otis zări pe podea, chiar lângă șemineu, niște pete roșii și, fără a ști despre ce este vorba, îi spuse doamnei Umney:

— Se pare că aici s-a vărsat ceva.

— Da, doamnă, răspunse bătrâna menajeră, cu voce joasă, aici a fost vărsat sânge.

— Înfiorător! strigă doamna Otis. Nu vreau să văd pete de sânge în salon. Trebuie să le ștergi imediat.

LIBRIS We know books

at them from the beech-trees, and the rabbits scudded away through the brushwood and over the mossy knolls, with their white tails in the air. As they entered the avenue of Canterville Chase, however, the sky became suddenly overcast with clouds, a curious stillness seemed to hold the atmosphere, a great flight of rooks passed silently over their heads, and, before they reached the house, some big drops of rain had fallen.

Standing on the steps to receive them was an old woman, neatly dressed in black silk, with a white cap and apron. This was Mrs. Umney, the housekeeper, whom Mrs. Otis, at Lady Canterville's earnest request, had consented to keep on in her former position. She made them each a low curtsey as they alighted, and said in a quaint, old-fashioned manner:

"I bid you welcome to Canterville Chase."

Following her, they passed through the fine Tudor hall into the library, a long, low room, panelled in black oak, at the end of which was a large stained-glass window.

Here they found tea laid out for them, and, after taking off their wraps, they sat down and began to look round, while Mrs. Umney waited on them.

Suddenly Mrs. Otis caught sight of a dull red stain on the floor just by the fireplace and, quite unconscious of what it really signified, said to Mrs. Umney, "I am afraid something has been spilt there."

"Yes, madam", replied the old housekeeper in a low voice, "blood has been spilt on that spot."

"How horrid", cried Mrs. Otis. "I don't at all care for blood-stains in a sitting-room. It must be removed at once."

LIBRIS
We know
books

LIBRIS We know books

